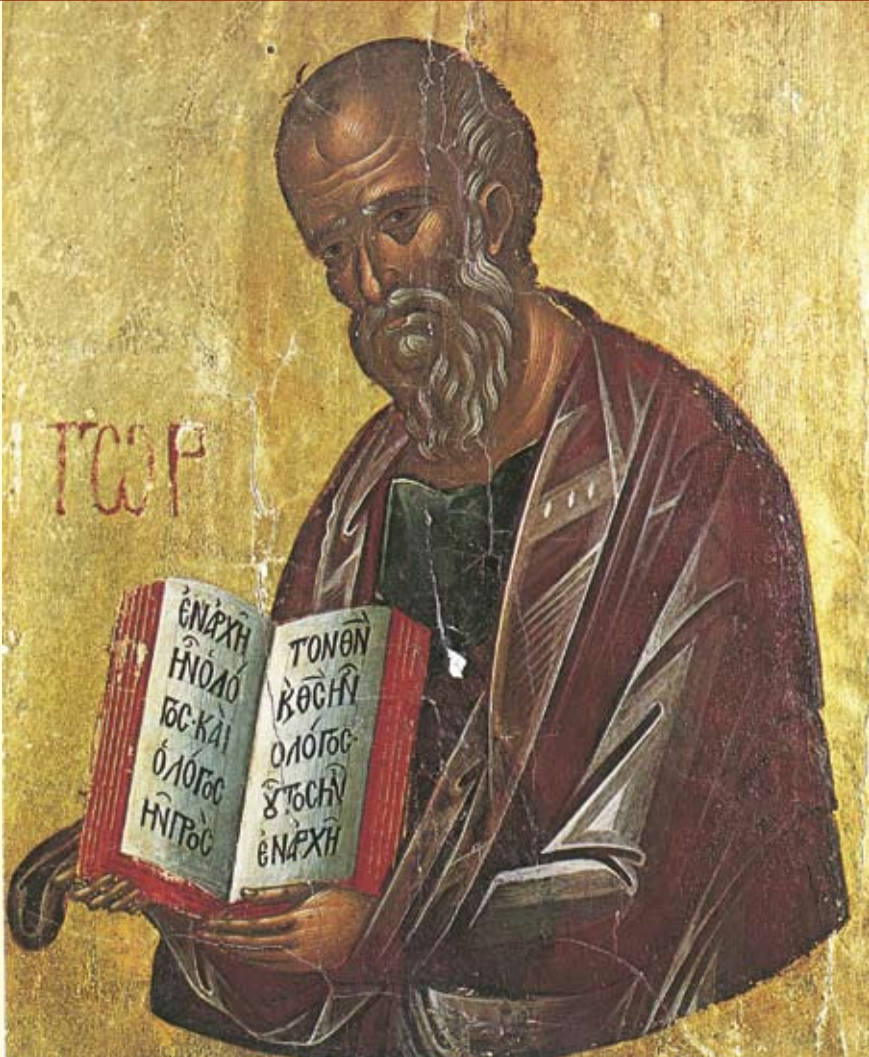

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
Ι. ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓ. ΤΡΙΑΔΟΣ
ΜΕΤΟΧΙΟΥ Ι. ΜΟΝΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ:

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Τ.Θ. 42036, 6530 Λάρνακα - Κύπρος

Τηλ: 99607871, Φαξ: 22991545

www.isagiastriados.com

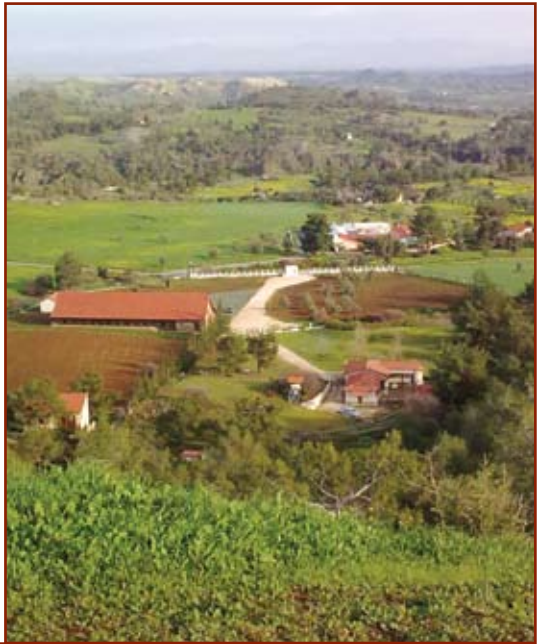
ΤΕΥΧΟΣ 172

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2018

ISSN 1019-5181

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

Ζαφείρης Δημητρίου & Υιός Ατδ, Λάρνακα

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

Κοιτάξτε μέ πόση αγάπη μᾶς αγάπησε ὁ Πατέρας! Ἡ αγάπη του εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε νά ὀνομαστοῦμε παιδιά τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό ὁ κόσμος δέ μᾶς καταλαβαίνει, γιατί δέ γνωρίζει τό Θεό πατέρα.

Ἀγαπητοί μου, τώρα εἶμαστε παιδιά τοῦ Θεοῦ. Τί πρόκειται νά γίνουμε στό μέλλον δέν ἔχει ἀκόμη φανερωθεῖ. Ξέρομε ὅμως πῶς, ὅταν ὁ Χριστός φανερωθεῖ στή Δευτέρα παρουσία του, θά γίνουμε ὅμοιοι μ' αὐτόν, γιατί θά τόν δοῦμε ὅπως πραγματικά εἶναι.

Ὅποιος, λοιπόν, μ' ἐμπιστοσύνη στό Χριστό ἔχει αὐτήν τήν ἐλπίδα, προετοιμάζεται. Καθαρίζει τόν ἑαυτό του ἀπό τήν ἁμαρτία, ἔχοντας ὡς πρότυπο τήν καθαρότητα ἐκείνου.

Ἰωάννου Α΄ Καθολική ἐπιστολή, 3, 1 -3

Εἰκόνα ἐξωφύλλου: Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, 15ος αἰώνας, Πάτμος.

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Η ΕΚΦΡΑΣΗ κυκλοφόρησε για πρώτη φορά τόν Οκτώβριο του 1988 από τό Όρθόδοξο Πνευματικό Κέντρο Άγίου Γεωργίου Μακρῆ, τῆς Ίερᾶς Μητροπόλεως Κιτίου. Από τό Μάιο του 2012 ἐκδίδεται από τό Ίερό Ήσυχαστήριο Άγίας Τριάδος. Έτσι, τόν Οκτώβριο του 2018 συμπληρώνει 30 χρόνια κυκλοφορίας.

Τί εἶναι τά 30 χρόνια μπροστά στους αἰῶνες πού πέρασαν; Τί εἶναι τά κείμενα πού δημοσιεύτηκαν μπροστά στά τόσα βιβλία καί περιοδικά μέ παρόμοιο περιεχόμενο; Τί εἶναι ὁ ὅποιος κόπος γιά συγγραφή, ἔκδοση καί κυκλοφορία του μικροῦ αὐτοῦ περιοδικοῦ, μπροστά στις θυσίες τῶν ιεραποστόλων γιά νά «μαθητεύσουν πάντα τά ἔθνη»;

Εὐχαριστίες πρὸς τό Θεό τῶν Πατέρων μας, πού καταδέχεται νά μᾶς ἔχει συνεργάτες στόν ἀμπελώνα Του γιά σωτηρία τῶν ἀδελφῶν μας. Μία μικρή διακονία στό μεγάλο ἔργο τῆς Ἐκκλησίας γιά τήν κατήχηση τῶν παιδιῶν της.

Θά συνεχίσουμε μέ τή συνεργία του Άγίου Πνεύματος, τῆ βοήθεια τῶν συνεργατῶν καί τήν οἰκονομική στήριξη τῶν συνδρομητῶν, ὅσο χρόνο ἀκόμα θελήσει ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καί του θανάτου. Εὐχεσθε καί ὑπέρ ἡμῶν. ❖

π. Ανδρέας Ἀγαθοκλέους

ΓΙΑΤΙ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ

π. Αλέξανδρου Schmemmann

Τό θαῦμα εἶναι κάτι πού λαμβάνει χώρα πέρα ἀπό τά ὄρια τῶν γνωστῶν νόμων τῆς φύσεως, κάτι πού τό αισθανόμαστε περισσότερο ὡς “ὑπερφυσικό” παρά ὡς “φυσικό”. Ἄν ὁ Θεός εἶναι Θεός τότε εἶναι σαφές πώς βρίσκεται πέρ’ ἀπ’ ὅλους τούς “νόμους τῆς φύσεως”, εἶναι παντοδύναμος, πανσθενής καί ἀπόλυτα ἐλεύθερος νά ἐνεργεῖ ὅπως Αὐτός θέλει. Κι ἐνῶ ὅλα αὐτά ἀληθεύουν – ἡ πίστη πού ἀρνεῖται τό θαῦμα καί ὑποτάσσει τόν Θεό στούς φυσικούς νόμους, δέν εἶναι πλέον πίστη -, δέν σημαίνει πώς ἀπαγορεύεται στούς πιστούς Χριστιανούς νά ἐρωτοῦν τόν ἑαυτό τους καί τήν πίστη μας γιά τό νόημα τῶν θαυμάτων.

Ἕπάρχει μία διακεκριμένη Χριστιανική ἀντίληψη σχετικά μέ τό θαῦμα, πού προέρχεται ἀπό τά Εὐαγγέλια καί τόν ἴδιο τόν Χριστό, ἡ ὁποία ὅμως χρειάζεται ιδιαίτερη προσοχή, ἄν πρόκειται νά κατανοηθεῖ σωστά. Κατ’ ἀρχάς, ἡ εἰκόνα πού ἔχουμε ἀπό τά Εὐαγγέλια γιά τόν Χριστό ἀποκλείει τήν ἀποψη πώς τά θαύματα εἶναι “ἀποδείξεις”, πώς ἀποτελοῦν

ἀντικειμενικά ἔργα λεία πού ὑποχρεώνουν κάποιον νά πιστέψει. Ἄν ὄντως κάτι δεσπάζει στή μοναδική εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἡ ἄκρα Ταπεινώση Του καί τό ὅτι δέν ἔχει καμία ἀπολύτως ἐπιθυμία ν' "ἀποδείξει" τή θεότητά Του χρησιμοποιώντας θαύματα.

Ὁ ἀπ. Παῦλος γράφει κάποια πολύ σημαντικά πράγματα σχετικά μέ τήν ταπείνωση τοῦ Χριστοῦ: "ὅς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων..." ἀλλ' ἑαυτόν ἐκένωσεν μορφήν δούλου λαβών, ... ἐταπείνωσεν ἑαυτόν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ... (Φιλιπ. 2, 6-8). Ποτέ δέν χρησιμοποίησε τή θαυμαστή γέννησή Του ὡς "ἀπόδειξη" κι οὔτε μία φορά δέν τήν ἀναφέρει ὁ ἴδιος στό εὐαγγέλιο. Ὅταν δέ κρεμόταν στόν Σταυρό, ἐγκαταλελειμμένος ἀπό τούς πάντες καί ὄντας σέ τρομακτική ἀγωνία, οἱ κατήγοροί Του τόν χλεύαζαν, ζητώντας ἀπ' Αὐτόν ἀκριβῶς ἓνα θαῦμα: "...καταβάτω νῦν ἀπό τοῦ σταυροῦ, ἵνα ἴδωμεν καί πιστεύσωμεν" (Μάρκ. 15,32). Ἀλλά δέν κατέβηκε καί αὐτοί δέν πίστεψαν. Ἄλλοι, ὡστόσο, πίστεψαν ἀκριβῶς ἀπό τό γεγονός πώς ὁ Χριστός δέν κατέβηκε ἀπό τόν Σταυρό, ἐπειδή μπόρεσαν νά νιώσουν ὅλη τή θεότητα, τό ἀπεριόριστο ὕψος αὐτῆς τῆς ταπείνώσεως, αὐτῆς τῆς ὀλοκληρωτικῆς συγγνώμης ν' ἀκτινοβολεῖ ἀπό τόν Σταυρό: "Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γάρ οἶδασι τί ποιοῦσιν" (Λουκ. 23,34).

Γι' ἄλλη μία φορά, τά Εὐαγγέλια καί ἡ γνήσια Χριστιανική πίστη δέ θεωροῦν τά θαύματα ὡς ἀποδείξεις πού ἐπιβάλλουν τήν πίστη, ἀφοῦ αὐτό θά στεροῦσε ἀπό τόν ἄνθρωπο ὅτι

ὁ Χριστιανισμός θεωρεῖ ὡς τό πολυτιμότερο ἀγαθό, τήν ἐλευθερία. Ὁ Χριστός θέλει τούς ἀνθρώπους νά τόν πιστεύουν ἐκούσια, δίχως τόν ἐξαναγκασμό τοῦ θαύματος. Ὁ Χριστός ὅμως ἐπίτελεσε θαύματα: τό Εὐαγγέλιο εἶναι γεμάτο ἀπό ἱστορίες γιά θεραπείες ἀρρώστων, γιά ἀναστάσεις νεκρῶν, καί οὕτω καθεξῆς.

Μποροῦμε λοιπόν νά ἐρωτήσουμε ποιό εἶναι τό νόημα αὐτῶν τῶν θαυμάτων, πού ἔτσι κι ἄλλιῶς ὁ Χριστός ἐπέλεξε ν' ἀποκαλύψει στόν κόσμο; Ἄν, σύμφωνα μέ τό Εὐαγγέλιο, δέν ἐπιτελοῦσε θαύματα ἐκεῖ ὅπου οἱ ἄνθρωποι δέν Τόν πίστευαν, ἄν ἐπέπληττε τούς ἀνθρώπους πού ἀναζητοῦσαν καί προσδοκοῦσαν θαύματα ἀπ' Αὐτόν, τότε γιατί τά ἔκανε;

Κατ' ἀρχάς, ὅλα τά θαύματα πού γνωρίζουμε ἀπό τό Εὐαγγέλιο, προκλήθηκαν ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. “Ἐσπλαχνίσθη περί αὐτῶν...”, μάς λέει ὁ εὐαγγελιστής (Ματθ. 9,36). Σπλαχνίστηκε τούς γονεῖς, τῶν ὁποίων ἡ νεαρή θυγατέρα εἶχε μόλις πεθάνει, τή χήρα πού εἶχε χάσει τό μονάκριβο παιδί της, αὐτούς πού διασκέδαζαν καί χάιρονταν στό γάμο καί δέν εἶχαν ἀρκετό κρασί, τόν τυφλό, τόν παράλυτο, αὐτούς πού ὑπέφεραν. Αὐτό σημαίνει πῶς πηγὴ τῶν θαυμάτων εἶναι ὀπωσδήποτε ἡ ἀγάπη. Τά θαύματα ὁ Χριστός δέν τά ἔκανε γιά τόν ἑαυτό Του – γιά νά δοξαστεῖ, γιά ν' ἀποκαλύψει τή θεότητά Του ἢ γιά νά τήν ἀποδείξει στους ἀνθρώπους – ἀλλά μόνο ἀπό ἀγάπη. Κι ἐπειδὴ ἀγαπᾶ, δέν ἀντέχει νά βλέπει τόν ἄνθρωπο φυλακισμένο ἀπό τό κακό νά ὑποφέρει χωρίς ἐλπίδα. ❖

ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΚΑΙ ΚΟΛΑΣΗ

Αγίου Ιουστίνου Πόποβιτς

Πᾶσα ἀθανασία τοῦ ἀνθρώπου ξεκινᾷ ἀπό τήν σύλληψή του μέσα στήν κοιλία τῆς μητέρας του. Καί πότε ἀρχίζει ὁ παράδεισος καί ἡ κόλαση τοῦ ἀνθρώπου; Ἀπό τήν ἐλεύθερη ἐπιλογή γιά τό θεϊκό ἀγαθό ἢ γιά τό δαιμονικό κακό, γιά τόν Θεό ἢ γιά τόν διάβολο. Καί ὁ παράδεισος μά καί ἡ κόλαση τοῦ ἀνθρώπου ἀρχίζουν ἐδῶ ἀπό τήν γῆ γιά νά συνεχιστοῦν αἰώνια στήν ἄλλη ζωή. Τί εἶναι ὁ παράδεισος; Εἶναι ἡ αἴσθη-

ση τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ. Ἄμα ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται ἐντός του τόν Θεό, εἶναι ἤδη στόν παράδεισο, γιατί ὅπου εἶναι ὁ Θεός ἐκεῖ εἶναι

καί ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖ καί ὁ παράδεισος. Ἀπό τότε πού ὁ Θεός Λόγος κατέβηκε στήν γῆ καί ἔγινε ἄνθρωπος, ὁ παράδεισος ἔγινε ἡ ἀμεσότερη πραγματικότητα γιά τήν γῆ καί τόν ἄνθρωπο. Ἐπειδή, ὅπου εἶναι ὁ Χριστός ἐκεῖ καί ὁ παράδεισος. ❖

ΑΥΤΑΡΚΕΙΑ

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Δέν είναι αυτονόητο ότι ο άνθρωπος που έχει καλές προθέσεις ενεργεί και σωστά. Όπως και δεν είναι δύσκολο να μετατίθεται με τις ενέργειές του από το Φως στο σκοτάδι και από την αλήθεια στην πλάνη.

Η περίπτωση του αποστόλου Πέτρου, τη νύκτα του Μυστικού Δείπνου, όπου αρνείται να δεχτεί το νίψιμο των ποδιών του από το διδάσκαλό του, όπως δέχτηκαν οι άλλοι μαθητές, εκ πρώτης όψεως παρουσιάζεται ως η μοναδική αντίδραση που δείχνει σεβασμό, ταπείνωση, διάκριση. Αυτό το «Κύριε, σύ μου νίπτεις τούς πόδας;» φαίνεται ως να αποκαλύπτει την ευγένεια της ψυχής του. Και όμως! Η αντίδραση του Κυρίου του ότι «αν δεν σε πλύνω δεν έχεις θέση κοντά μου», επισημαίνει την ασθένεια της αυτάρκειας που κρύβεται πίσω από την πρόθεση να μη δυσκολέψει, να μην ταπεινώσει το Διδάσκαλο.

Τό Ευαγγέλιο ως διαχρονικό και οι μαθητές ως άτελείς άνθρωποι, όπως εμείς, γίνεται για μας δυνατότητα να γνωρίσουμε τό βάθος του έαυτού μας που κρύβεται και να προχωρήσουμε, αν θέλουμε, στην αλλαγή που μεταμορφώνει και χαροποιεί την ύπαρξη.

Έτσι, η άρνησή μας να ζητήσουμε βοήθεια σε κάποιο πρόβλημά μας ή να δεχτούμε την προσφερόμενη συμπαράσταση, μπορεί να κρύβει τόν έγωισμό της αυτάρκειας, τη διάθεση της

αὐτονομίας, τὴν ἐπιθυμία τῆς ἐπάρκειας. Ὁ ἄνθρωπος τότε ζεῖ χωρὶς νὰ μοιράζεται, νὰ κοινωνεῖ, νὰ συμπορεύεται.

Τό νὰ ζητήσεις ἀπό τό συνάνθρωπό σου, πού εἶναι ὁ πλησίον σου ἐκείνη τὴ στιγμή, νὰ σηκώσει μαζί σου τὴ δυσκολία σου, εἶναι ὡς νὰ τοῦ λές «σέ θέλω στή ζωή μου, δέν μοῦ εἶσαι ξένος, δέν θέλω νὰ σέ κρατῶ σέ ἀπόσταση, εἶσαι γιὰ μένα ἀδελφός». Ὅπως καί ἂν ἀρνηθεῖς τὴ συμπαράστασή του εἶναι ὡς νὰ τοῦ λές: «μεῖνε μακριά μου, δέν σέ θέλω κοντά, δέν θέλω νὰ κοινωνήσω μαζί σου τὴ ζωή μου». Ξέρουμε, ἄλλωστε, πῶς τὰ περισσότερα πού λέμε στοὺς γύρω μας τὰ λέμε χωρὶς λόγια. Γιατί ἡ καρδιά συλλαμβάνει τὰ νοούμενα, ὡς ἔχουσα τὰ δικά της αὐτιά καί τὴ δική της γλῶσσα.

Βέβαια, ὅπως αὐτός πού δέν ζητᾶ συμπαράσταση ἀπό κάνα δείχνει τὴν ἐγωιστικὴ αὐτάρκεια, τό ἴδιο πάθος ἐγωκεντρισμοῦ ἔχει καί αὐτός πού θεωρεῖ τοὺς γύρω του ὑπόχρεους νὰ τὸν ὑπηρετοῦν, ἐκμεταλλεζόμενος συνεχῶς τὴν ἀγάπη τους. Τό «οὐ μὴ νίψει τοὺς πόδας μου εἰς τὸν αἰῶνα» ἔχει τὴν ἴδια βάση μὲ τὴ χρησιμοποίηση τῶν ἄλλων πρὸς ἴδιον ὄφελος.

Ἡ ταπείνωση, ὡς ἀντίθετη τῆς ἐγωιστικῆς αὐτάρκειας, μᾶς δίνει τό μέτρο ὅπου θά μπορούμε νὰ ζοῦμε μὲ τοὺς ἄλλους σὲ ἀληθινὴ κοινωνία, ὡς τέκνα τοῦ κοινοῦ Πατέρα. Χωρὶς ἐκμετάλλευση ἀλλὰ καί χωρὶς ἀπομόνωση, θά μπορούσαμε νὰ συμπορευτοῦμε στή ζωή, μὲ τίς δυσκολίες καί τίς χαρές της. Τότε θά γευτοῦμε, ὡς πρόγευση τοῦ Παραδείσου, τὴ χαρὰ τῆς ἐνόητης, τὴν πληρότητα τῆς ἀγάπης, τὴν ἀπόλαυση τῆς θεανθρώπινης κοινωνίας. ❖

Η «ΚΛΙΝΗ» ΕΠΙΤΟΛΗ

Άρχιμ. Σωφρόνιου Γ. Μιχαηλίδη

Κτόν ταραγμένο κόσμο μας μέ τίς χίλιες δυό αντίφάσεις του, θ' ἀκούσεις πολλούς νά μιλοῦν γιά ἀγάπη, εἰρήνη κλπ. Ὅμως, ὅπως γράφει ἕνας σύγχρονος χριστιανός συγγραφέας, «Σήμερα πού ὄλοι μιλοῦν γιά εἰρήνη καί γιά ἐνότητα, ἡ φιλαυτία καί τά μίση, ἡ ἀδικία καί τό ψέμα, ἡ φιλοδοξία καί ἡ πλεονεξία μεσουρανοῦν. Ὅλοι, ὁ καθένας μέ τόν τρόπο του, μιλοῦν γιά τήν ἀγάπη πρὸς τόν ἄνθρωπο, γιά τήν ἀγάπη πρὸς τήν ἀνθρωπότητα. Δέν ὑπῆρξεν ὅμως ποτέ μεγαλύτερη ὑποκρισία ἀπό αὐτήν τήν δῆθεν ἀγάπη. Γιατί ἡ ἀγάπη πρὸς κάτι θεωρητικό, ὅπως εἶναι ἡ ἐννοια «ἀνθρωπότης» εἶναι ἐξ ἴσου θεωρητική. Δέν ἔχει καμιὰ σχέση μέ τήν ἀγάπη πρὸς τόν συγκεκριμένο ἄνθρωπο πού ἔχουμε μπροστά μας. Αὐτή ἡ ἀγάπη πρὸς ἕνα συγκεκριμένο πρόσωπο, ὅταν ὑπάρχει, εἶναι ἡ μόνη πραγματική. Εἶναι ἡ ἀγάπη πρὸς τόν πλησίον μας πού ἐζήτησε ὁ Χριστός. Αὐτός ὁ συγκεκριμένος ἄνθρωπος μέ τίς ἀτέλειες καί τίς ἀδυναμίες του, ἀντί νά ἀγαπηθῆ, μισήθηκε στίς ἡμέρες μας περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλη φορά...».

Ἡ ἀληθινή ἀγάπη εἶναι καρπὸς τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγ. Πνεύματος καί γεννᾶται στήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τήν ἐπαφή του μέ τό Θεό πού εἶναι ἡ ἐνυπόστατος Ἀγάπη. Γι' αὐτό, γνώρισμά της εἶναι ἡ ἄμεσος ἀναφορά της ὄχι μόνο στό συνάνθρωπό μας ἀλλά πρωτίστως στό Θεό. «Ἀγαπήσεις Κύριον τόν Θεόν σου

ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σου, καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου, καὶ ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου. Αὕτη ἐστὶ πρώτη καὶ μεγάλη ἐντολή. Δευτέρα δέ ὁμοία αὐτή: ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν». Ἡ ἀγάπη αὐτὴ εἶναι ἢ κατ' ἐξοχὴν ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ: «Ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀγαπᾶτε ἀλλήλους», ἔλεγε στοὺς μαθητὲς Του. Καὶ ἦταν πράγματι, «καινὴ» ἢ ἐντολὴ αὐτῆ, γιατί ἦταν μία

διδασκαλία ἄγνωστη στὸν προχριστιανικὸ κόσμο. Ἡ ἀγάπη αὐτὴ ἀποτελεῖ τὸ χαρακτηριστικὸ γνῶρισμα τῶν πιστῶν χριστιανῶν. Κι ὅπως ἔλεγεν ὁ Χριστός, «Ἀπὸ αὐτοῦ θὰ γνωρῖσουν οἱ πάντες ὅτι εἶστε μαθηταί μου, ἐὰν ἔχετε ἀγάπην μεταξύ σας». Σήμερα, δυστυχῶς, πού ἐπλήθυνεν ἡ ἀνομία, «ἐψύγη ἢ ἀγάπη τῶν πολλῶν» καὶ κυριαρχεῖ τὸ μίσος, τὸ συμφέρον, ἢ κακία, ὁ φθόνος. Ἡ κοινωνία μας ξανάγινε εἰδωλολατρικὴ παρ' ὅλη τὴ φαινομενικὴ χριστιανικότητά της, γι' αὐτὸ χρειάζεται μετάνοια ὅσο ποτὲ ἄλλοτε. Καὶ ἡ ἀληθινὴ μετάνοια δέν εἶναι παρὰ ἀγάπη γιὰ τὸν Σωτῆρα καὶ εὐεργέτη Θεό. ❖

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΕΝΕΡΓΕΙ ΠΑΝΤᾶ ΠΡΟΣ ΟΦΕΛΟΣ ΗΜΑΣ

Αγίου Σιλουανού τοῦ Ἀθωνίτου

Νά, ἐδῶ καί πολλά χρόνια πάσχω ἀπό πονοκέφαλο καί δύσκολα τόν ὑποφέρω, ἀλλά μέ ὠφελεῖ, γιατί μέ τήν ἀσθένεια ταπεινώνεται ἡ ψυχή. Ἡ ψυχή μου ἐπιθυμεῖ διακαῶς νά προσεύχεται καί νά ἀγρυπνεῖ, ἀλλά ἡ ἀσθένεια μέ ἐμποδίζει, διότι τό ἄρρωστο σῶμα ἀπαιτεῖ ἀνάπαυση. Καί παρακάλεσα πολύ τόν Κύριο νά μέ θεραπεύσει, ἀλλά δέν μέ ἄκουσε. Κι αὐτό σημαίνει πῶς αὐτό δέν θά ἦταν πρὸς ὄφελός μου.

Νά ὅμως καί μία ἄλλη περίπτωση, πού ὁ Κύριος μέ ἄκουσε καί μέ ἔσωσε. Σέ μία γιορτή πρόσφεραν στήν τράπεζα ψάρι. Ἐνώ λοιπόν ἔτρωγα, ἓνα κόκκαλο μπῆκε πολύ βαθιά στό λαιμό μου. Ἐπικαλέστηκα τόν Ἅγιο Παντελεήμονα, παρακαλώντάς τον νά μέ θεραπεύσει, γιατί ὁ γιατρός τοῦ Μοναστηριοῦ δέ θά μπορούσε νά μοῦ βγάλει τό κόκκαλο ἀπό τό φάρυγγα. Καί μόλις εἶπα: «γιάτρεψέ με», ἡ ψυχή μου πῆρε ἀπάντηση: «Βγές ἔξω ἀπό τήν τράπεζα, κάνε μία βαθιὰ εἰσπνοή καί μία ἀπότομη ἐκπνοή καί τό κόκκαλο θά βγεῖ μέ αἷμα». Ἔτσι κι ἔκαμα καί βγήκε ἓνα μεγάλο κόκκαλο μέ αἷμα. Καί κατάλαβα πῶς, ἂν ὁ Κύριος δέ μέ θεραπεύει ἀπό τόν κεφαλόπονο, αὐτό σημαίνει ὅτι εἶναι ὠφέλιμο γιά τήν ψυχή μου νά ὑποφέρω τόν πόνο. ❖

Μέσα στή θλίψη τῆς ἀπέραντης μετριότητος πού μᾶς πνίγει ἀπό παντοῦ, παρηγοριέμαι ὅτι κάπου σέ κάποιο καμαράκι, κάποιοι πεισματάρηδες ἀγωνίζονται νά ἐξουδετερώσουν τή φθορά.

Ὅδυσσέας Ἐλότης

Θ

Θεός πού μᾶς ἐπλασε μᾶς ἔδωσε τήν χρήση τοῦ λόγου
για νά φανερώνουμε ὁ ἕνας στόν ἄλλο τίς σκέψεις τῶν

καρδιῶν καί νά με-
ταδίδουμε ὁ καθένας
στόν πλησίον, λόγω
τῆς κοινωνικότητας
τῆς φύσεως, σάν ἀπό
κάποια ταμεῖα, προ-
σφέροντας τίς σκέ-
ψεις ἀπό τά κρυπτά
τῆς καρδιάς. ❖

Μέγας Βασίλειος

Γ

γαπῶ τούς ἡττημένους. Γιατί οἱ ἡττημένοι εἶναι οἱ
ἀληθινοί νικητές. Κι ὄχι, τοῦτο δέν εἶναι ἀντίφαση. Για-
τί μόνο οἱ ἡττημένοι, μονάχα ἐκεῖνοι, γνωρίζουν καλά πώς ἡ
οὐσία ὅλη βρίσκεται στόν ἀγώνα κι ὄχι στό ἀποτέλεσμα. Καί,
στ' ἀλήθεια, μόνο ἐκεῖνοι πού τολμοῦν νά σταυρωθοῦν, μονά-
χα ἐκεῖνοι πού ἀφήνονται ἐκούσια ν' ἀνέβουν στό Σταυρό, θά
γνωρίσουν καί Ἀνάσταση. Γιατί ὁ ἄνθρωπος πού ἀγωνίζεται
–ἀκόμη κι ἂν χάσει –εἶναι ἤδη νηκητής. ❖

Μαρία Χατζηαποστόλου

ΑΓΙΟΛΟΓΙΟ

Ο ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΣ ΜΑΘΗΤΗΣ Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ἄριστον Θουκυδίδη

Εὐαγγελιστής Ἰωάννης μαζί μέ τόν ἀδελφό του Ἰάκωβο καί τόν

Ἀπόστολο Πέτρο ἀνήκαν στό στενότερο κύκλο τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ.

Καταγόταν ἀπό τή Βηθσαϊδά. Ὑπῆρξε πρῶτα μαθητής τοῦ Ἰωάννη τοῦ Βαπτιστή. Στήν κλήση τοῦ Χριστοῦ νά τόν ἀκολουθήσουν καί νά γίνουν ἀλιεῖς ἀνθρώπων, ὁ Ἰωάννης μαζί μέ τόν ἀδελ-

φό του Ἰάκωβο, πού ἦταν ἀλιεῖς, καί ἄλλους μαθητές τοῦ Ἰωάννη τοῦ Βαπτιστή, ἀκολούθησαν τόν Κύριο.

Ἐδειχνε μεγάλη ἀφοσίωση καί ἀγάπη στό Χριστό, γί' αὐτό καί ἀγαπήθηκε ιδιαίτερα ἀπό τόν Κύριο, ἀφοῦ καί στό Εὐαγγέλιό του ἀναφέρεται ὡς «ὁ μαθητής ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς». Παρίσταται στή Μεταμόρφωση τοῦ Χριστοῦ στό Θαβώρειο Ὅρος καί στή Σταύρωση τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐμπιστεύεται τή μητέρα του. Μετά τήν κοίμηση τῆς Θεοτόκου, μέ τό μαθητή του Πρόχορο ἐπορεύθη νά κηρύξη τόν Χριστό στήν Μικρά Ἀσία.

Ἐξαιτίας τῶν θαυμαστῶν γεγονότων πού ἐπιτελοῦσε, ὁ αὐτοκράτορας Δομιτιανός τό 82μΧ, ἀφοῦ τοῦς βασάνισε, αὐτόν καί τόν Πρόχορο, τοῦς ἐξώρισε στήν Πάτμο. Τό 98 μΧ ὁ Τραϊανός ἀνακάλεσε τήν ἐξορία του καί ἐπέστρεψε στήν Ἔφεσο.

Τό Εὐαγγέλιο ὁ Ἰωάννης, κατά τόν Κλημη Ἀλεξανδρέα, τό ἔγραψε τελευταῖο ἀπό ὄλους τούς Εὐαγγελιστές, γι' αὐτό καί τούς συμπληρώνει. Ἐπειδή τό περιεχόμενο τοῦ Εὐαγγελίου του εἶναι ψηλό καί θεολογικό, ὀνομάσθηκε καί θεολόγος.

Ἡ Ἀποκάλυψη γράφτηκε ἀπό τόν Εὐαγγελιστή Ἰωάννη, σύμφωνα καί μέ τόν Ἰουστίνo, τό 95μ.Χ. στήν Πάτμο μετά τίς ἀποκαλύψεις πού εἶχε ἀπό τό Θεό μέσω ὀραμάτων στό σπήλαιo τῆς Ἀποκάλυψης. Σκοπός τοῦ βιβλίου εἶναι νά ὀδηγήσει σέ μετάνοια τούς πιστούς καί νά ἐνδυναμώσει τήν πίστη τους.

Στίς τρεῖς Καθολικές Ἐπιστολές του προβάλλεται ὁ ἐνανθρωπήσας Θεός Λόγος καί διαλαλεῖται ἡ μεγάλη ἀρετή τῆς ἀγάπης.

Κοιμήθηκε μέ φυσικό θάνατο σέ βαθιά γηράματα καί τόν ἔθαψαν οἱ μαθητές του σέ τάφο σχήματος σταυροῦ, ἔξω ἀπό τήν πόλη, ὅπως τούς ὑπόδειξε ὁ ἴδιος. Πολλοί ἀδελφοί ἔτρεξαν νά προσκυνήσουν τό σκήνωμά του, ἀλλά, ὅταν ἔσκαψαν τόν τάφο του, δέν βρῆκαν τίποτε.

Ἔτσι, ἡ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας δέχεται ὅτι στόν ἀγαπημένο μαθητή τοῦ Κυρίου συνέβη ὅ,τι καί μέ τήν Παναγία μητέρα του. Δηλαδή ὁ Ἰωάννης ναί μέν πέθανε καί ἐτάφη ἀλλά μετά τρεῖς ἡμέρες ἀναστήθηκε καί μετέστη στήν αἰώνια Ζωή. Τό γεγονός αὐτό τῆς μετάστασης τό γιορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας στίς 26 Σεπτεμβρίου. ❖

ΝΕΟ ΒΙΒΛΙΟ

Μέ στόχο νά ἀναδειχθεῖ τό Μυστήριο τοῦ Γάμου ὡς Μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας μας κι ὄχι ἀπλά μία λαμπρή τελετή πού νομιμοποιεῖ τή σχέση δυό ἀνθρώπων, γράφτηκε τό βιβλιαράκι αὐτό ἀπό τόν π. Ἀνδρέα Ἀγαθοκλέους. Ἀφορμή πῆρε ἀπό τήν παρότρυνση δυό νέων, πού ἐτοιμάζονται νά παντρευτοῦν, γιά νά δώσουν στους καλεσμένους τους κάτι πού νά ἐξηγεῖ τά τελούμενα στό Μυστήριο.

Ἀσφαλῶς γιά τό θέμα τοῦ Γάμου ἔχουν γραφεῖ καί λεχθεῖ ἀρκετά, ἀπό ψυχολόγους, κοινωνιολόγους καί ἄλλες εἰδικότητες πού νοιάζονται γιά τό σημαντικό αὐτό θέμα. Στό βιβλιαράκι Ο ΓΑΜΟΣ ΩΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ τονίζεται ὁ σκοπός τοῦ Γάμου ἀπό ἐκκλησιαστικῆς σκοπιᾶς καί ἡ σημασία του γιά τήν αἰώνια πορεία τοῦ ἀνθρώπου. ❖